ഒരു യോഗം

പ്രൊഫ: സി. കെ. മൂസത്

വിശ്വവിശ്രുതനായ കൊച്ചി ശക്തൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭാരകാലത്തു ഒരുദിവസം രാത്രി പത്തുമണിയ്ക്കുശേഷം എറണാകുളത്തുള്ള മുഹമ്മദീയരിൽ പ്രമാണിയായ കോയക്കുട്ടിമൂസ്സയുടെ വീട്ടിനകത്തുള്ള ഒരു നിലവറക്കുണ്ടിൽ മുഹമ്മദീയരുടെ ഒരു യോഗം കൂടിയിരുന്നു. ഈ യോഗം ഈ സ്ഥലത്തും സമയത്തും ഒരു പുതിയതായി കൂടിയതല്ല, അതിനുമുമ്പും പലപ്പോഴും കൂടുകയും തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു്. യോഗത്തിൽ ഇരുപതു് വയസ്സിനുമേൽ അൻപതു വയസ്സിനു താഴെ പ്രായമുള്ളവരായി ഉദ്ദേശം നാൽപതു് പേർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. യോഗാംഗങ്ങളെല്ലാം സാമാന്യത്തിലധികം ക്ഷോഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അവരുടെമുഖം നോക്കിയാൽ വിദ്വാനായ ഒരുവനുകൂടി അറിയാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഇരുപതും സമർത്ഥനായ ഒരുവനുകൂടി ആ യോഗത്തിൽ പ്രവേശം ലഭിപ്പാൻ സാധിയ്ക്കില്ലെന്നുള്ളകാര്യം കൂടി ഇവിടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു് അകായിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിക്കിലായിത്തന്നെ കരിമല്ലന്മാരായ നാലു മാ

പ്പിളമാർ (മുഹമ്മദീയർ). മുക്കിക്കൊണ്ടും വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടും ഇരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവർ വെറുതെയിരിയ്ക്കയാണെന്നു് നോന്മനെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങിനെയല്ലെന്നും ഭാരപാലനത്തിനായി ഇരിക്കുന്നവരാണെന്നും അകത്തേക്കു കടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനറിയാവുന്നതാണു്. രണ്ടാമത്; വല്ലവിധേനയും അകത്തു കടന്നുകൂടിയാൽത്തന്നെ നിലവറയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമാർഗ്ഗം ഏതാണെന്നു ശില്പിശാസ്ത്രത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരാഹ്മക്കൂടി ധരിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. ഈ രണ്ടു ദുർഘടങ്ങളും നിവർത്തിച്ചു നിലവറയിൽ ചാടിവീഴുന്നതായാൽത്തന്നെ പട്ടിണികിടക്കുന്നചെന്നായ്ക്കൂട്ടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അകപ്പെട്ട ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെയും ആ ചെല്ലുന്ന ആളുടെയും സ്ഥിതിയിലുള്ള വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

സമാജികന്മാരെല്ലാം നിലവറയിൽ വിരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചാക്കുപായയുടെ നടക്കായി വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നിലവിളക്കു്, വെറിലത്തട്ടു്, കോളാമ്പി ഇവയുടെ ചുറ്റും ഇരുന്നതിനുശേഷം വീട്ടുടമസ്ഥനായ കോയക്കുട്ടി മുസ്സ്തനെ ആദ്യമായി സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

മുസ്സ-ഈ അറാമ്പിറന്ന പന്നീന്റെ മോനെ വെച്ചു പൊറുപ്പിക്കാൻ വയ്യാതായി.

കുഞ്ഞഹമ്മദു്-ഈ പറഞ്ഞതു് പട്ടാങ്ങാണു്. താളവെട്ടുംമാതിരിയല്ലെ മാപ്പിളമാരുടെ കയിത്തു് വെട്ടുന്നതു്!

മുസ്സ-ഇതുവരെ ചെയ്തതൊക്കെ പോട്ടു്. ഇന്നലയല്ലേ ആ ആലിക്കുട്ടിനെ കൊന്നതു്? ആലിക്കുട്ടിക്കു് ശരിനറമുള്ളഒരു തയ്യണ്ടോ ഈ കൊലനില്പു്? വീരാൻകുട്ടി—അതു ചരിയാ കാക്കാ. ഈ കൊലയ്ക്കു് വെറുതെ വിട്ടൂടാ.

അബ്ദു-വെറുതെ വിട്ടൂടാ വിട്ടൂടാന്നു. അയമ്പതാമത്തെ തവണയല്ലെ ഈ പറയണതു്! വാക്കു് മെച്ചം. കിരിയ മോയം. ഇങ്ങിനെയാണു് ഇപ്പോ മാപ്പിളമാരുടെ നില.

മുസ്സ—ആ ആജിയാരാണു് പറഞ്ഞു ചൊണകെടിയിക്കുന്നതു്. അതുവന്നകൂടിയതിപ്പിന്നെയാണു് ഇത്ര മോയത്തനം വന്നതു്.

കുഞ്ഞഹമ്മദു—എന്തു പറഞ്ഞാലും അങ്ങേരിടെ വാക്കുകേട്ടാൽ അതാണു് നേരു് എന്നു തോന്നും. അത്രയ്ക്കു് ജൂകതിയുള്ള ഒരാളാണു്,

വീരാൻകുട്ടി—ആ കുഞ്ഞയിദ്രോസ്സു് ഇനിയും വന്നില്ലല്ലോ. അവനെറ ബാപ്പേനെ മയ്യത്തേക്കു് എട്ടക്കലാ ഉച്ചയ്ക്കു കയിഞ്ഞല്ലേ? അവനെല്ലെ ഏറ ഈറ വേണ്ടതു്? അവനല്ലെ ആദ്യം ഈ യോഗത്തിൽ എത്തേണ്ടോൻ?

അബ്ദു—തുക്കം പൊക്കയായിരിയ്ക്കും 'തുക്കവും പൊക്കയല്ല കിക്കവും പൊക്കയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ആ സമയത്തു കുഞ്ഞയിദ്രോസു് നിലവറയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

കുഞ്ഞയിദ്രോസ്സു്—ഞമ്മൻ മാത്രെ വരാള്ളൂന്നുതോന്നും പറഞ്ഞേട്ടാല് ആജിയാരെവിടെ?

അബ്ദു—ആജിയാക്കെന്തടാ? പ്രത്യേരീസ്സിലേ? മുട്ടിയ കയ്യിന്നു മയ്യയിക്കപോ

മംഗളോദയം പു: 2 ല: 8, 1085 മിഥുനമാസം ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കുഞ്ഞുമേനോൻ ബി.എ.

മയ്യഴിക്കാർക്ക് ഞമ്മടെ ചൂട്ടണ്ടോ? ഞമ്മക്ക് തന്നെ ഈ പഹയന്റെ കുന്തിരിക്കം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീർന്നപ്പോഴേക്കും ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും നിലവറയിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു ഹാജിയാരെക്കുറിച്ച രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

മുഹമ്മദിയരുടെ താടി വെൺചാമരംപോലെ ഇരിയ്ക്കുന്നു എന്നുപറയാറുണ്ടെങ്കിൽ, ഹാജിയാരുടെ താടി വെഞ്ചാമരംതന്നെ എന്നു പറയാം. തന്മദീർഘവും ധവളവും നിർമ്മലവും ആണ് താടിയുടെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ അറുപതിലധികം വയസ്സായി എന്നു തോന്നുകിലും ദേഹത്തിന്റെ ദാർഢ്യവും ആരോഗ്യവും പല്ലുകളുടെ ധാവല്യവും ഉമപ്പും നോക്കുന്നതായാൽ നാല്പതിലധികമായി എന്ന് ഒരിക്കലും പറയാൻ തോന്നുകയില്ല. അതു നിത്യവ്യായാമത്തിലുള്ള നിഷ്കർഷകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഹാജിയാരു് മയ്യഴിക്കാരനാണെന്നും അബ്ദുവിന്റെ വാക്കിൽനിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ യോഗത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കു പരിചയമായിട്ടു് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. ദേശാടനത്തിനായി പോകുന്നതിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം രാത്രിയോഗം കൂടേണ്ട സമയമായ പത്തുമണിക്കു മുമ്പായി കോയക്കുട്ടി മൂസ്സയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു വളരെനേരം പരീക്ഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഹാജിയാരുടെ പരമാർത്ഥത്തെയും, പല വിധമായ അറിവിനെയും ഇസ്ലാംമതത്തിനോടുള്ള പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയെയും പറ്റി പൂർണ്ണമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതിൽപിന്നെയാണു്, അദ്ദേഹത്തെയും ശിഷ്യനെയും ഈ യോഗത്തിൽ അംഗമായി സ്വീകരിച്ചതു് അദ്ദേഹം മിസ്സുവാരും എല്ലാ യോഗങ്ങൾക്കും ഹാജരാവാറുണ്ടു്. എന്നാൽ നല്ല ലോകപരിജ്ഞാനവും പാണ്ഡിത്യവും ഉള്ള ആളായതുകൊണ്ടു് 'ഈറ' യോടുകൂടിയ കോയക്കുട്ടിമൂസ്സ മുതൽപേരുടെ ആലോചനകൾക്കു പലപ്പോഴും തടസ്സം പറയാറുണ്ടു്. അന്നേ ദിവസം യോഗത്തിൽ തക്ക സമയത്തു് എത്തിച്ചേക്കുവണ്ണം പുറപ്പെട്ടെങ്കിലും മൂസ്സയുടെ വീട്ടിനു സമീപത്തു് എത്തിയപ്പോൾ അന്തപുരത്തിൽനിന്നു സ്ത്രീകൾ തമ്മിൽ നടന്ന ഒരു സംഭാഷണം യാദൃച്ഛികമായി കേൾക്കുവാൻ ഇടയായതിനാൽ അതിന്റെ അവസാനംവരെ അവിടെനിന്നു.

ഒരാൾ–ഇത്രൊക്കെ പറയുന്നല്ലോ. ഞമ്മനെ വന്നു ആരെങ്കിലും പിടിച്ചാ മാപ്പിളാരു കണ്ടുനിക്കുമോ?

വേറൊരാൾ–അമീനുവിന്റെ പുത്തിനന്നു, നമ്മുടിച്ചിയിന്റെ കെട്ടിയോനാണോ തമ്പ്രാൻ.

അമീന–പാത്തു എന്താണിഞ്ഞു? തുച്ചം നോക്കെങ്കിൽ തമ്പ്രാൻ എല്ലാരേടും കെട്ടിയോനാണു്. എല്ലാരേം ലച്ചിക്കുന്നതു തമ്പ്രാൻ അല്ലേ!

പാത്തു–ആലിക്കുട്ടിയിക്കയിനെ നല്ലലച്ചിക്കലാ ലച്ചിച്ചതു്. വാളൂരി കയ്ത്തങ്ങു കൊയ്യ.

അമീന–ഇന്നലെവരെ കൊയ്യാത്തതു് എന്തേ? തോന്ന്യാസത്തിനു പുറപ്പെട്ടു; അപ്പൊ ആ പാവത്തിനെ ലച്ചിക്കാൻ വേണ്ടി കൊന്നു. അതിനു മാപ്പിളാര് ഇത്രയൊക്കെ കലമ്പാന്തോ!

പാത്തു-ഒരു പെണ്ണിനെ തൊടാ മ്പോയ്പോ കൊല്ലാനാച്ചാൽ ഒരാളെ കൊന്നാപ്പകരം കെന്നോടന്നോ?

അമ്മിനു-വളരെ നല്ല ജ്ഞാനി, രണ്ടി നേറം തരവേതം അറിയാത്ത നിന്നോട് ഞാനെന്താ പറയണ്ടേ. തമ്പ്രാനെ കൊ ല്ലാൻ എളപ്പത്തി താതിയ്യും. പടച്ചോനി ല്ലേ തകുയത്തിനു്. എന്റെ അള്ളാ കൊണമുള്ള പെ ന്നു തമ്പ്രാനു ഒരു ഓപ്പ ക്കേട്ടം വരാഃത തുച്ചിക്കണേ!

സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ എന്തോ സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയായിട്ട ശി ഷ്യൻ പല ശബ്ദങ്ങളം പുർപ്പെടുവി യ്ക്കാൻ ഭാവിച്ചുവെങ്കിലും ഹാജിയാർ അ തിനെ പെട്ടെന്നു നിരോധിച്ചതിനാൽ സംഭാഷണം മുഴുവൻ കേൾക്കുവാൻ സാ ധിച്ചു. ഈ സംഭാഷണം കേട്ടനിന്നതു കൊണ്ടാണു് ഹാജിയാക്കും ശിഷ്യനും സയേിൽ ഹാജരാകുവാൻ അല്പം താമ സം നേരിട്ടതു് അക്കാലങ്ങളിൽ മക്ക ത്തു ഹജ്ജിനു പോകുന്നതു് ദുസ്സാധ്യ മായ ഒരു കാര്യമായിതന്നതിനാൽ ഹാ ജിയാന്മാർ വളരെ ചുരുക്കവും, അവരൊ ടുള്ള ബഹുമാനം തുലോം അധികവും ആയിരുന്നു. ഇതുയും പ്രസ്താവിച്ചു ഇ നിവായനക്കാരെ യോഗത്തിലേയ്ക്കു തന്നെക്ഷണിയ്ക്കാം.

മൂസ്സ-ആലിക്കുട്ടി ഞമ്മക്കൊക്ക തലപാടിയ്ക്കാൻ മുമ്പുകുട്ടി അങ്ങട്ട് പോ യിക്കയിഞ്ഞു.

ഹാജിയാർ-ഈപറഞ്ഞതിന്റെ അ ർത്ഥം എനിയ്ക്കു മനത്തിലായില്ല.

മൂസ്സ-ആ പഹയന്റെ വാള് കയി ത്തിൽ വീഴമ്പോ മനതിലാവും. നാ ട്ടിൽ പാട്ടായ ഈ വത്താനം ഹാജിയാ ര് കേട്ടില്ലെന്നോ!

ഹാജിയാർ-അഞ്ചുനായിക ളുടെ താമതിയ്ക്കുന്ന ഞാൻ എന്തുകേക്കാനാ?

മൂസ്സ-എന്നാകേക്കാം ഈ നമ്പൂരി ന്റെ പെണ്ണിന്റെ അവുത്തുവെച്ച് ത മ്പ്രാൻ ഇന്നീം രാസ്സീ ഹലാക്കാക്കി.

ഹാജിയാർ-ഓൻ എന്തിനാണു് ന മ്പൂരിന്റെ വീട്ടിൽ പോയതു്.

മൂസ്സ-അവൻ കക്കാനും കവറാനും പോയീതല്ലാ. ഒരു പെണ്ണിന്റെ കാരി യത്തിനാ.

ഹാജിയാർ-അതു് അതമ്മല്ലേ? അ തല്ലേ അതിനെരച്ചിച്ചതു്.

അബ്ദു-പഞ്ചാംഗം പറച്ചിലും തൊടങ്ങീലോ

കുഞ്ഞഹമ്മതു്-പണിയില്ലാന്നു പറ ഞ്ഞതു പാട്ടാക്കല്ലേ അവനു കെട്ടി യോളീല്ലേ

മൂസ്സ-ഇതു വക തക്കം ആപത്തിനുട ത്തതാണു ഇന്നത്തെ യോഗത്തിൽ ആ ലോചിക്കണ്ടകാരിയം. ഈ തമ്പ്രാനെ ഏതുവിധത്തിലും കൊല്ലണ്ടതാണു്. അതിൽവെച്ചു് കയിത്തുപോയാലും ചെരി.

ഹാജിയാർ-ഹള്ളാവിനെയും ന ബിയേയും കയിഞ്ഞാൽ നമ്മടം ബഹു മാനിക്കണതു് രാജ്യത്തെ രാഗാവിനെ യാണു്. ഈ രാഗാവിനു ഇസ്ലാം വക്ക ത്തോടു വിശേഷിച്ചു ഒരു ഈറയുള്ളതാ യി നമുക്കു പോത്ത്യം ഇല്ല. അങ്ങനെ യിരിക്കുമ്പോഴാം അയാളെ കൊല്ലണമെ ന്നുള്ള ആലോചനതന്നെ ദോശമാണു്. അതു താതിയ്യുന്ന കാരിയം അത്ര എളുപ്പ മല്ല. താതിച്ചാലും പടച്ചവനു പത്ത്യ മാവില്ല.

കുഞ്ഞയിത്രോസ്സ് – അദിയാരുടെ ബാപ്പേനെയാണ ഇന്ന മയ്യത്തക്ക് എട്ത്ത് എങ്കിൽ ഇത്രയും പുരാണവും പ ഞ്ചെയത്രവും തോന്നില്ലാ കൊച്ചിക്കാ രൻ ഒരു മാപ്പിളയല്ലേ ചത്തത്? അപ്പോ ളങ്ങനെയൊക്കെ പറയാം.

മൂസ്സ— വയത്തായാൽ ചൗരിയം കു റയും എന്ന പറയണതു് ചരിയാണു് ഇന്നിയും ഈ മുത്തന്റെ വാക്ക് കേട്ട് പൊണകെട്ട് ഇരിയ്ക്കില്ല. നാളെ രാസ്തി കൊണ്ട് തമ്പ്രാന്റെ തല അരിഞ്ഞീടണം വയത്തനു് പേടിയാണെങ്കിൽ കൂടണ്ടാ, മാപ്പിളാരോടു് പകയുള്ള ഈ പഹയനെ എത്രനാളാ ഇങ്ങിനെ ഇരുത്തുവാ!

ഹാജിയാർ— മാപ്പിളമാരോടു് വി ഷേഷാൽ പകയുണ്ടെന്നു നിങ്ങളും വിജാ രിക്കണതു തെറ്റാണു് ഇന്നാളല്ലേ ആ കുമുദാന്തിയിനെ ബ്രാലമീൻവറുക്കമാതി [illegible]തു്? അയാളു് ചോകനല്ലേ? മാപ്പിളയല്ലല്ലോ- തോന്നിയാസം കാട്ട ണവരെയൊക്കെ തമ്പ്രാൻ ചിച്ചിയ്ക്കും. അതാണു രാഗതമ്മം.

അബ്ദു— തർമ്മവും കീർമ്മവും ഒന്നു നിറുത്തിവക്കാമോ!

ഹാജിയാർ—വയത്തനു ചാകാനും [illegible] പേടിയില്ലാ പൂമിയിലു് ഇത്രയും ഇരുന്നല്ലോ പെറപ്പക്കാരേക്കാ മുമ്പെ പോണത്തു വയത്തന്മാരും അല്ലൊ അതു കൊണ്ടു് ഞാമ്പറണതു് നിങ്ങളു് കേക്കാൻ ഒരുക്കം ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളു് പറയുമ്പോരെ ഞാൻ കേക്കാം എന്നാൽ ഒന്നും കൂടി പറയാം രാശാവിനെ നമ്മളു് കൊല്ലാങ്കയില്ലാ ഒന്നിനെ കൊന്നാൽ മറെറാന്നു ആതാനത്തുകേറും

മൂസ്സ— കേറിക്കോട്ടെ ഇത്ര [illegible] ബിറപ്പു് ഇനി ആക്കും ഉണ്ടാവുല്ല.

ഹാജിയാർ—അങ്ങനെ വെക്കണ്ട. തമ്പ്രാനെ കൊന്നവക്കൊരെന്നവെച്ച വിഷേഷാൽ ഈറയോട്കൂടി നമ്മളോട് വില്ലങ്കം ആവും.

മൂസ്സ – മുത്തപ്പനു് കുത്തിയപാള എളയപ്പനു് എന്നു് ഒരു ഓർശയും ഉണ്ടാ വുല്ലൊ.

ഹാജിയാർ–ആട്ടെ നിങ്ങടെ ആ ലോശന എന്താ!

മൂസ്സ— മൂന്തിയാമ്പോ തൊട്ട ഞമ്മ ളു് കോലോത്തിന്റെ വയിസ്സു പങ്ങിരി ക്കും രാസ്തി ഒററക്കൊരെറക്കമുണ്ടു്. കു ണ്ടാചെന്ന കയിത്തിൽ പിടിച്ചു് ചെ ത്തം കേക്കാതെ അങ്ങകയിസ്സും.

ഹാജിയാർ–പറയല എളപ്പത്തിക്ക ഴിഞ്ഞു് അങ്ങിനെ സാതിച്ചാൽ നന്നു്. ഞാനും ചിച്ച്യനും നാളെ മോന്തിയാ മ്പൊ പാലത്തിന്റെവിടെബറാബറാ യിരിക്കാം നിങ്ങളും കൂട്ടംകൂടി വരണ്ടാ വല്ലവരും ചങ്കിയ്ക്കും.

അബ്ദു—ഇപ്പൊ ആണുങ്ങളെപ്പോ ലെ പറഞ്ഞു.എന്നാ നാളെ കാണാം.

ഈ നിശ്ചയത്തോടുകൂടി യോഗം പിരിഞ്ഞു. നിശ്ചയപ്രകാര- പ്പറേന്നു സന്ധ്യമയങ്ങിയതോടുകൂടി എടുത്തുകൈ കൊണ്ടു്ദീർഘമായ താടിയെ ചുളിപ്പി ച്ചുകൊണ്ടും വലത്തുകയ്യിൽ നിമ്മലമായ സ്ഫടിക മാലയെ ധരിച്ചുകൊണ്ടും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക ശിഷ്യന്റെ മുഖത്തുനോക്കി മന്ദഹാസം ചെയ്തുകൊണ്ടും ആനക്കൊ മ്പു മൊട്ടിച്ച തെറിയടിയിൽ കയറി കോമളവൃദ്ധനായ നമ്മുടെ ഹാജിയാർ തുപ്പണിത്തുറയ്ക്കു തുള്ള പാലത്തിനു

സമീപം പതുക്കെപ്പതുക്കെ ചാത്തിത്തുടങ്ങി. ഹാജിയാരുടെ ആജ്ഞാനുസരണം മാപ്പിളമാർ രണ്ടും നാലുമായി വന്നുതുടങ്ങി. വരുന്നവരെയെല്ലാം ഹാജിയാർ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തി വഴിയെപോകുന്ന ആളുകൾക്കുകാണുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വഴിയുടെ ഇരുവശത്തും ഉള്ള വെളിമ്പറമ്പുകളിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ഇരുത്തി. തമ്പുരാൻ എഴുന്നള്ളുന്ന സമയം താൻ അടുത്തു ചെന്നുനോക്കി നിജപ്പെടുത്തി ഒരു ചൂളയടിയാൽ തൽസമയം ആസ്ഥലത്തു് എത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാണു എന്നും അവരോടെല്ലാം ശട്ടംകെട്ടി.

എട്ടുമണിയോടുകൂടി യോഗർത്തിലുള്ളവരെല്ലാരും വന്നു. മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം പതിയിരുന്ന ആരെങ്കിലും ഒരാൾ വഴിയിലെത്തുമ്പോൾ മാപ്പിളമാരെല്ലാം കൂവുവടിയും എടുത്തു സന്നദ്ധരായിരിക്കും. ഹാജിയാരുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച കഴിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞാൽ ഇപ്പോഴേത്തോടുകൂടി വടികളും താഴെവെച്ചു ഓരോന്നു മുക്കും മൂലയും ഇങ്ങിനെ പത്തുമണിവരെ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴും ഹാജിയാരുടെ ഒരു ചൂളകേട്ടു പാറപൊടിയുംപോലെ പത്തയ്മ്പതു മാപ്പിളമാർ തൽക്ഷണം കൂവുവടികളുമായി ഹാജിയാരുടെ ചുറ്റും വന്നു. തമ്പുരാനെ അങ്ങുമിങ്ങും നോക്കിത്തുടങ്ങി. തമ്പുരാൻ വന്നിട്ടല്ല ചൂളവിളിച്ചതെന്നും ഈ അസമയത്തു ഇനി തമ്പുരാൻ വരുമെന്നു ആശിപ്പാൻ വഴിയില്ലെന്നും ശകുതന്മാരായ ഇതുയും ആളുകൾ മെനക്കെട്ടുകൂടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു കൊട്ടയ്ക്കകത്തു കടന്നു കോവിലകത്തിന്നടുത്തുചെന്നു വല്ല തരവും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നും ഹാജിയാർ പാഞ്ഞു. യോഗക്കാർക്കു് ഇതു കേട്ടു വളരെ സന്തോഷം ജനിക്കുകയും ഹാജിയാരെ പലവിധം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ കുറിനള്ളിൽ ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും യോഗക്കാരും കോവിലകത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവിടെനിന്നുനോക്കിയപ്പോൾ പള്ളിയറയിൽ ധാരാളം വെളിച്ചം കണ്ടതുകൊണ്ടു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പള്ളിക്കുറുപ്പിനു എഴുന്നള്ളിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. പതിനൊന്നു മണിയോടുകൂടി ഒരു ചെറുതായ വിളക്കൊഴിച്ചു ബാക്കി വിളക്കുകളെല്ലാം കെടുത്തിയതിനാൽ പള്ളിക്കുറുപ്പിനു സമയമായി എന്നു അവർക്കു മനസ്സിലായി. നല്ലവണ്ണം ഉറങ്ങിക്കൊള്ളട്ടേ എന്നു വിചാരിച്ചു പന്ത്രണ്ടു മണിവരെയും അവർ സ്ഥമായിനിന്നും കാവൽക്കു് എത്രപേർ നില്പുണ്ടെന്നു ഒരാംപോയി നോക്കി വരുവാനായി യോഗക്കാരോടു ഹാജിയാർ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ചൊണയുള്ള നമ്മുടെ മാപ്പിളമാരിൽ ആർക്കും അതിനു ധൈര്യമില്ലായില്ല. ഒടുക്കം താൻ തന്നെ ഈ കൃത്യം നിവ്വഹിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു ഹാജിയാർ മെതിയടികൂടാതെ അകത്തേയ്ക്കുപോയി. അഞ്ചുമിനുട്ടിനുള്ളിൽ മടങ്ങിയെത്തി ഒരു പട്ടാളക്കാരനും വില്ലുക്കാരനും മാത്രം താഴത്തു കോണിവാതിൽക്കൽ ഇരുന്നു ഉറങ്ങുന്നുണ്ടെന്നും നിശ്ശബ്ദമായി അവർ രണ്ടുപേരെയും ബന്ധനസ്ഥന്മാരാക്കി പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ കാര്യം മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. കൂട്ടക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിനു അതിരില്ലാതായി ഉടനെ ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും നാലുപേർശക്തന്മാരായ മുഹമ്മദിയരുംകൂടി കോണിവാതിൽക്കൽ എത്തി. ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഓരോരുത്തന്റെയും കഴുത്തു ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും പെട്ടെന്നു പിടിച്ചുകുടുക്കയും സഹായികളായ നാലുപേരും ഉടലും കാലും താങ്ങി അ

വർ രണ്ടുപേരെയും യാതൊരു ശബ്ദവും കൂടാതെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തു. അവരോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ കോണിവാതിൽ തുറന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മുകളിൽ ആരും കാവൽ നിൽകുക പതിവില്ലെന്നു പള്ളിയറയുടെ വാതിൽ ചിലപ്പോൾ അടയ്ക്കുകയും ചിലപ്പോൾ അടച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നും അടച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആന കുത്തിയാൽപോലും തുറക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു തമ്പുരാൻ മുകളിൽത്തന്നെ ഉണ്ടെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു.

ധൈര്യശാലിയായ ഹാജിയാർ മാഗ്ഗപരിശോധനയ്ക്കായി വീണ്ടും പോയി. പത്തുമിനുട്ടിനുള്ളിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഹാജിയാരുടെ തളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല്ലുകൾ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ കാര്യം സഫലമാണെന്നു യോഗക്കാർക്കു മനസ്സിലായി. 'പടച്ചവൻ ചെയ്യുന്ന പണി പാതിയായി ചെയ്യില്ല. ഇവറ്റങ്ങടെ പറഞ്ഞതുപോലെ മോളിൽ ആരും ഇല്ല. അവുത്തിന്റെ വാതിലു ഞാൻ തൊട്ടുനോക്കി. ഇത്തിരി തൊറന്നു എന്നാണ ഓർമ്മ. ഒറക്കായതുകൊണ്ടു നല്ലോണം തൊറന്നു നോക്കാൻ ഇത്തിരി ഒരു കിടുകിടുപ്പ്. എതായാലും ഇമ്മക്കു ഒന്നു നോക്കുവ എന്നു ഹാജിയാർ പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു കൂട്ടുകാർ നടന്നു തുടങ്ങി. അവരെ ഹാജിയാർ വിളിച്ചുനിറുത്തി. മോരപാലകന്മാർ രണ്ടുപേരെയും കൈകാൽ കൂട്ടിക്കെട്ടി കോണിച്ചോട്ടിൽ ഉള്ളഅറയിൽ കൊണ്ടിട്ടു. വാതിൽ അടയ്ക്കേണമെന്നും, പള്ളിയറയിലേയ്ക്കു എല്ലാവരുംകൂടി കടന്നുപോവരുതെന്നും ശക്തന്മാരായ രണ്ടുപേർ വാതിലുൽത്തന്നെ നില്ക്കണമെന്നും ഹാജിയാർ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുതലുകളെപ്പറ്റി മാപ്പിളമാർക്കു സാമാന്യത്തിലധികം ബഹുമാനം തോന്നി. പറഞ്ഞപോലെരണ്ടുപേരേയും കെട്ടികോണിറച്ചവട്ടിലുള്ള അറയിൽ ഇട്ടു സാവധാനത്തിൽ വാതിലടച്ചു ഓടാമ്പൽ ഇട്ടു. ഹാജിയാർ മുമ്പിൽ ശിഷ്യൻ പിന്നാലെ യോഗക്കാർ അതിന്റെ പിന്നാലെയുമായി ലേശവും ശബ്ദം കേൾപ്പിയ്ക്കാതെ മുകളിൽ കയറി. വാതിലുൽ കാവൽനില്ക്കാനുള്ള രണ്ടുപേരെ ഹാജിയാർ തന്നെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ച വാതിലിന്റെ ഇരുവശത്തും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. വാതിൽ പതുക്കെ തൊട്ടപ്പോൾ നിശ്ശബ്ദമായി തുറന്നു. കടന്നോളിൻ എന്നു ഹാജിയാർ പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും പുതുവെള്ളത്തിൽ ഏറ്റ മൽസ്യം കയറും പോലെ മാപ്പിളമാർ തിരുതിരെ തിക്കിത്തിരക്കി അകത്തുകടന്നു. എല്ലാവരും കടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും കാവല്നില്ക്കുന്ന ഓരോ മാപ്പിളയുടേയും ചെകിട്ടാണിയ്ക്കു കൈ ടേക്കിപ്പിടിച്ച ഓരോ ഇടിയ്ക്കലും 'ഹള്ളാ' എന്നു പറഞ്ഞു അവർ രണ്ടുപേരും നിലത്തുപതിയ്ക്കലും ഹാജിയാർ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു വാതിലടച്ചു ഓടാമ്പൽ ഇടലും ഒരു നിമിഷാർദ്ധത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. ഉടനെ വീണുകിടക്കുന്ന ആ രണ്ടുപേരുടെയും കൈ കൂട്ടിക്കെട്ടി. തമ്പുരാനെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കാനുള്ള തിടുക്കം കൊണ്ടു ഈ കഴിഞ്ഞ വർത്തമാനം ഒന്നും നമ്മുടെ യോഗക്കാർ അറിഞ്ഞില്ല. പള്ളിക്കിടക്കയിൽ ചെന്നു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു തലയണയെ മൂടിപ്പുതപ്പിച്ചു കിടത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. 'ചതിച്ചു' എന്നും പറഞ്ഞു പിന്നോക്കം വന്നു നോക്കുമ്പോഴാണു വാതിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള വർത്തമാനം മനസ്സിലായതു്. പെട്ടെന്നു കൂട്ടിൽപ്പെട്ട പുലികൾ

ളെപ്പോലെ മാപ്പിളമാരെല്ലാം വാതിൽ തോറും ജനാലതോറും ചവിട്ടുകയും മാന്തുകയും കടിക്കുകയും ഭയങ്കരമായ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുവെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ഇതിന്നിടയ്ക്കു ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും ഒരു ജനാലപ്പുറത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മാപ്പിളമാർ തിക്കിത്തിരക്കി ജനാലയുടെ അഴികളിൽ കുടിയപ്പോൾ, തന്റെ കൃത്രിമമായ തടിയും മറ്റുള്ള ഉപകരണങ്ങളും അഴിച്ചുനീക്കി. ഹാജിയാരായിരുന്ന ശങ്കരൻ നമ്പൂരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രശാന്തഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു.

സർവ്വലോക നിയന്താവായി, വിവിധ മതങ്ങളുടെയും മാർഗ്ഗദർശിയായിരിക്കുന്ന ജഗദീശ്വരന്റെ ഒരു പ്രത്യേകശക്തി രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടെന്നുള്ള തത്ത്വം ബുദ്ധിഹീനന്മാരായ ജനങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ പ്രജകളിൽ മുഹമ്മദീയ സമുദായം പരിപ്പുകൊണ്ടും മനോഹ്ലാണംകൊണ്ടും വളരെ താന്നാണ നില്ക്കുന്നതു് എന്നു നമുക്കു അറിയാം. എങ്കിലും ഇതു ഭയങ്കരമായ ഒരു രാജ്യദ്രോഹത്തിന്നു അവർ തുനിയുമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല നിങ്ങളും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കും പോലെ നമുക്കു മുഹമ്മദീയ സമുദായത്തോടു പ്രത്യേകമായി യാതൊരു വിരോധവും ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ തെറ്റിദ്ധാരണയെ കളയുവാനും മനോഗതിയെ ഭേദപ്പെടുത്തുവാനുമായി നാമും സാധുവായ ഈ പേരാറ്റുപുറത്തു നമ്പൂരിയും ഹാജിയാരും ശിഷ്യനും എന്നുള്ള നിലയ്ൽ വായുസഞ്ചാരമില്ലാത്ത ആ നിലവറയിൽ എത്ര ദിവസം ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. നാം പേരാറ്റുപുറത്തിനെ സാധു എന്നു പറഞ്ഞുവോ ഓ! സജ്ജനം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അതു ശരിയാവാം അല്ലാതെ പാവമാണെന്നു നിങ്ങളും ധരിച്ചുപോകരുതു് അതെന്തെന്നാൽ ശക്തന്മാരാണെന്ന ഭിമാനമുള്ള നിങ്ങളും 'അയ്മ്പതുപേർ കൂടി നില്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ വിട്ടാൽ മാൻകൂട്ടത്തിൽ കടന്ന സിംഹത്തിനെപ്പോലെ, നിങ്ങളും അയമ്പതുപേരെയും ഛിന്നഭിന്നമാക്കിയിടത്തക്ക സാമർത്ഥ്യം ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്. സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ രാജദ്രോഹം പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും, നിങ്ങളും അയമ്പതുപേരുടേയും കഴുത്തറുത്തു് ആ ചോരക്കളത്തിൽ കളിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹത്തോടുകൂടി പല പ്രാവശ്യവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ അരവാളിന്മേൽ ചെല്ലാറുണ്ടെങ്കിലും, അപ്പോളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹവും അതിന്നു ഹേതുവായ കോപവും ഒരുപോലെ ശാന്തമാക്കിക്കളവാനും നാം ഓരോ നോട്ടം നോക്കിയിരുന്നതിനാൽ മാത്രം ഇദ്ദേഹം അടങ്ങിപ്പാർത്തതാണു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബക്കാർ പണ്ടേതന്നെ നമ്മുടെ കുലത്തിൽ ആയുധവിദ്യയ്ക്കു ഗുരുക്കന്മാരാണു അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, രാജദ്രോഹം എന്ന കുറ്റം, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അതികഠിനമായി ശിക്ഷിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണു ഇതു പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു രാജദ്രോഹം മറ്റൊരുകുറ്റം കണ്ടുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസവുമാണു അതിനാൽ നിങ്ങളും അയ്മ്പതുപേരെയും നാളെ ഒന്നിച്ചു തൂക്കിക്കൊല്ലേണ്ടതാണു. ഇതുമായും അരുളിച്ചെയ്തു ആ അരുളപ്പാടിന്റെ ഫലം അറിവാനായി ചില നിമിഷങ്ങളും താമസിച്ചു. ശങ്കരൻ നമ്പൂരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ശക്തിയുടെ കാഠിന്യത്തെയും വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലായ്മയുടെ സ്ഥിതിയെയും പറ്റി നല്ലവണ്ണം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്ന നമ്മുടെ യോഗക്കാർ ഗൗരവമുള്ള ഈ കല്പന കേട്ട ഉടനെ 'അള്ളാ'

എന്നു പറഞ്ഞ് മിക്കവരും നിലത്തു വീഴുകയും ചിലർ നിശ്ചേഷ്ടന്മാരായി തങ്ങളെത്താൻ അറിയാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയും ചെയ്തു തിരുമേനി പ്രസംഗം താഴെ പറയും പ്രകാരം തുടർന്നു.

എന്നാൽ കോയക്കുട്ടി മൂസ്സയുടെ കെട്ടിയവനം അമിനവിനവേണ്ട. നാം നമ്മുടെ സഹജമായ നിഷ്ക്കർഷയെ നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുവാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നു. ആ സ്ത്രീ കുടുള്ളിൽ വീണ മാമ്പഴംപോലെയാണ്. രിക്കുന്നതു. എങ്കിലു, പ്രകൃത്യാ വളരെ മാധുര്യമുള്ളവളാണ് അവളെ അകാലവിധവയാക്കുന്നതു കഷ്ടമാണ് രാജദ്രോഹികംക്ക് സങ്കേതം കൊടുത്തു, അവരിൽ

എല്ലാപ്രകാരത്തിലും പ്രാധാന്യംവഹിച്ചുപോന്ന മൂസ്സയെ കൊല്ലാതെ മറുള്ളവരെ കൊല്ലുന്നതു അതിലധികം കഷ്ടം അതിനാൽ അവളുടെ ഗുണത്തിന്നായി ഇത്തവണ നാം നിങ്ങളുടെ ജീവൻ തന്നിരിയ്ക്കുന്നു. മേലാലെങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ള കുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിങ്ങളം പ്രവേശിക്കാതെ കാലം കഴിയ്ക്കുമെന്നു നാം പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുമനസ്സിലെ കാരുണ്യത്തോടുകൂടിയ ഈ അരുളപ്പാടുകേട്ടപ്പോഠം മാപ്പിളമാക്കുണ്ടായ സന്തോഷാശ്ചര്യാദി വികാരങ്ങളെ വർണ്ണിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. എല്ലാവരും കുറുവടികളം താഴത്തുവെച്ച തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനെ തൊഴുതുകൊണ്ട് നില്പായി അവരുടെ മനോവ്യാപാരത്തെ മുഖഭാവം കൊണ്ടു വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു കൊണ്ടു വാതിൽതുറന്നു കുറുവടികളുടുകൂടി അവരെ എല്ലാം പുറത്താക്കി വീണകിടക്കുന്ന കാവല്ക്കാരെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയാൽ എറണാകുളത്തെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും ബോധം വീഴുന്നതാണെന്നു അരുളിച്ചെയ്തു. അതു പ്രകാരം അവരെ രണ്ടുപേരേയും എടുത്തു ഒരു ശ്മശാനത്തിലേക്ക് പോകുന്നവരുടെ ഒരുക്കത്തോടുകൂടി മാപ്പിളമാരെല്ലാവരുംപോയി.

തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൃക്കയ്യിൽനിന്നു നല്ലതായ ഒരു പാഠം പഠിച്ച ഈ യോഗക്കാർ അവരുടെ മരണംവരെ പിന്നിട് സദ്വൃത്തന്മാരായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞതേയുള്ളു. ആമനിനവിനു അവരെ മൃത്യുവിന്റെ വായിൻനിന്നു വീണ്ടെടുത്തുകൊണ്ടുവരത്തക്കവണ്ണം ഉള്ളുഗ്രഹം എന്താണെന്നു ആ സ്ത്രീയുതന്നെ പറവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അവക്ക് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ തങ്ങളെ രക്ഷിച്ച ആ സ്ത്രീയെ യോഗക്കാർ എല്ലാവരും പ്രത്യേകിച്ച് കോയക്കുട്ടിമൂസ്സയും ഈശ്വരിയെപ്പോലെ വിചാരിച്ചുപോന്നു. മൂസ്സയുടെ നിലവറക്കുണ്ടിലേക്കുള്ള പ്രവേശദ്വാരം പിന്നീട് എപ്പോഴെങ്കിലും തുടക്കുകയോ, അവിടെ വെപ്പോ, മറുവല്ല സ്ഥലത്തുവെപ്പോ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു യോഗം കൂടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ ബി എ
(1085 കന്നി ലക്കം "മംഗളോദയം")

പ്രൊഫ: സി. കെ. മൂസതു്
താരേക്കാട്
പാലക്കാടു്–1